

3 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 – Holbergsgade Galleri SPECTA, Hans Alf Gallery 2 udstillinger

Kirsten Ortwed. Full Length, opstillingsår 2015

Kirsten Ortwed arbejder med skulpturens formelle og materialemæssige problematikker såvel som med helt grundlæggende spørgsmål om, hvad skulptur er. I sine værker neddæmper hun henvisningerne til det figurative og giver således skulpturerne et stramt, minimalistisk look. Materialernes særegne karakter spiller en afgørende rolle og fylder Ortweds værker med både kølig stringens og et subtilt gådefuldt nærvær.

I mere end fire årtier har billedhugger Kirsten Ortwed arbejdet med skulpturen. Gennem eksperimenter med både form og materiale udforsker hun dens væsen og undersøger, hvordan den etablerer et rum og på samme tid bliver etableret af sine omgivelser. Spørgsmål til hvordan form og materiale indbyrdes påvirker hinanden – hvad der er form, og hvad der er indhold, hvad der er aftryk, og hvad der er original – foldes ind og ud af hinanden i en konstant undersøgelse i balancegang mellem intention og tilfældighed. Det ses tydeligt i et værk som Tons of Circumstances, skabt til Venedig Biennalen i 1997. Installationen består af adskillige fragmenterede aluminiumsstøbeforme, som materialiserer et fraværende, negativt rum. Bunker af stålkæder er modelleret op omkring dem og tilføjer en forarbejdet tyngde til værket, der emmer af cool, minimalistisk stringens.

Kirsten Ortweds materialeeksperimenter omfatter bl.a. industrielle, masseproducerede og syntetiske materialer som plastik, gummi og kunststoffer, og i slutningen af 80'erne fandt readymades som sækkevogne, paller og jernriste vej til hendes skulpturelle univers. I Uden Titel (1987) bruger Ortwed readymaden i skulpturen til at spørge, hvad en skulptur er. Ved at placere den grønpatinerede bronze på en grøn sækkevogn tilføjer hun skulpturen en hverdagslig mobilitet, mens hun samtidig placerer den på en "antisokel", der forskyder værket fra en klassisk skulpturforståelse.

Mere traditionelle billedhuggermaterialer som ler, voks og alverdens stenarter spiller en lige så stor rolle i Kirsten Ortweds produktion, hvor materialets særegne karakter får en fremtrædende position, og selve synlighedsførelsen af materialets strukturer og forskellige egenskaber har en afgørende plads. Det ses fx i en række af hendes offentlige udsmykninger, hvor spændingen mellem det minimalistiske og det mere organiske formsprog bliver yderligere prægnant. Til eksempel får skulpturerne i monumentet til Raoul Wallenberg i Stockholm (2001) nærmest præg af naturtableau, der spreder sig i flydende, sprængte former ud over pladsen.

De sidste to år har Kirsten Ortwed udført to omfattende offentlige arbejder. I 2016 blev aluminium- og bronzeskulpturen 14-7-2006 opført i Moss, Norge, som refererer til et meteoritnedslag, der fandt sted netop der, hvor skulpturen er placeret. Og senest i 2017 er The Gate blevet opført ved hovedindgangen til Københavns Universitets Sønder Campus, hvor sribede søjler beklædt med sten udvider indgangspartiet og multipliceres i de store vægfladers stålspejle.

Også i Kirsten Ortweds udstilling Turning Time hos Galleri Susanne Ottesen spiller form- og materialeeksperimentet en afgørende rolle. Skulpturerne, der er hugget ud i enorme onyxblokke, er fragmenterede negativformer og udforsker herigennem synlighedsførelsen af skulpturens relation til det rum, de optager og omgives af.

Gennem de sidste tredive år har Ortwed eksperimenteret med, hvad en skulptur er, og hvordan den skabes. Hendes brug af materialer spænder fra præfabrikerede elementer og industrielle produkter til klassiske materialer som bronze og gips. Hun kombinerer ofte materialerne på modsætningsfyldte og overraskende måder.

3 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 – Holbergsgade Galleri SPECTA, Hans Alf Gallery 2 udstillinger

Værkerne handler derfor om relationen mellem form, fylde og rum, om opbygning og nedbrydning og om materialets potentiale og bearbejdningen af det. Forholdet mellem skulptur og materiale er ofte præget af stor uforudsigelighed, der på en og samme tid omfatter og udskiller det omgivende rum.

Pladsen mellem Herluf Trolles Gade og Nyhavn over for Havnegade 51-55 har fået en ny beboer. Det er Kirsten Ortweeds 12 meter lange og 13 tons tunge bronzeskulptur Full Length. Den blev skabt til Kirsten Ortweeds store soloudstilling på Statens Museum for Kunst i 2008, men har nu forladt museumsrummet og er krøbet ud i byen. Den ligger på pladsen, hvor Inderhavnsbroen kommer til at forbinde Grønlandske Handelsplads med Nyhavn.

»Skulpturen er et hovedværk i Kirsten Ortweeds produktion. Med sine dimensioner og sin langstrakthed er den velegnet til at ligge netop ved den aflange gamle toldbygning og den nye bro. Skulpturen minder om et fældet træ og emmer af tyngde og organiskhed,« siger Karsten Ohrt, formand for Ny Carlsbergfondet.

Morten Kabell, teknik- og miljøborgmester (EL) i Københavns Kommune, mener, at skulpturen giver dette byrum en unik karakter:

»Det er ofte de store og spektakulære projekter i København, der løber med mest opmærksomhed, og derfor kan vi godt have tendens til at glemme værdien af de små detaljer. Det kan være en bæk på den solrige plet på stenbroen eller en vandpost på løberuten. På samme måde forestiller jeg mig, at Full Length bliver et tilløbsstykke i Havnegade og giver gaden en unik karakter og dermed byrummet en helt særlig værdi.«

Galleri SPECTA – Peter Holst Henckel Portræt af en udstilling

Med udstillingen Portræt af en udstilling præsenterer SPECTA en række nye værker af Peter Holst Henckel, som giver et nyt bud på, hvad portrætkunst kan være i dag. Udstillingen består af fjorten værker, som hver især viser og fortolker en række faktiske personer, som på den ene eller anden måde har en central betydning for kunstnerens arbejde. Udstillingen sætter således spot på en række af de uundværlige, men ofte usynlige individer, som på forskellig vis, sammen med kunstneren, er med til at skabe kunsten eller gøre det muligt for publikum at opleve den.

Traditionelt og historisk har portrætkunsten især været optaget af magtens mænd og kvinder. På den måde er der skabt en fortælling om, hvem der gennem tiderne har været vigtige og værd at huske for eftertiden. Portrætkunsten har således været med til at definere vores syn på historien og bekræftet vedtagne strukturer og magthierarkier. Imidlertid står det i dag mere klart, at sådanne fortællinger ofte har blinde vinkler, som udelader eller skjuler vigtige dele af historien.

Set i det perspektiv, kan Peter Holst Henckels udstilling forstås som et forsøg på at give et større og mere nuanceret billede af hvordan og af hvem kunsten skabes. Mange mennesker abonnerer på en forestilling om den ensomt arbejdende kunstner, som skaber sine værker i atelierets verdensfjerne solitude. En mere eller mindre romantisk fortælling, som dyrker kunstneren som den selvbestaltede og selvtilstrækkelige éner.

Portræterne på Peter Holst Henckels udstilling giver os en helt anden fortælling om kunstens og kunstnerens virkelighed, og det bliver klart, at når en udstilling skabes og vises er mange forskellige faggrupper involverede. Her præsenteres vi nemlig for personer som bl.a. Håndværkeren, Rammemanden, Assistenten og Hustruen, men også for bl.a. Kunsthistorikeren, Museumsdirektøren og Galleristerne. Eksempler på nogle af de personer, som kunstneren er i kontakt og dialog med og som, i kraft af deres særlige kunnen eller rolle, har betydning for det kunstneriske arbejde. Som samlet udsagn, skal Portræt af

3 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 – Holbergsgade Galleri SPECTA, Hans Alf Gallery 2 udstillinger

en udstilling således ses som en hyldest til den del af kunstverdenen, som vi normalt ikke rigtig har øje for eller tillægger særlig stor betydning.

Enkeltvis kan udstillingens værker bedst beskrives som indlevede visuelle og konceptuelle fortolkninger af de respektive personer, deres faglige rolle og betydning i kunstens tilblivelsesproces. F.eks. består portrættet af rammemanden (Klaus Gråe) af et fotografisk portræt indrammet i en helt speciel træramme, der er konstrueret så foto og ramme tilsammen danner en nærmest uforståelig trompe l'oeil-effekt. I et andet portræt ses en høj stabel af kunstbøger, hvor ansigtet af den kvindelige kunsthistoriker (Bente Scavenius) fragmenteret kommer til syne blandt bøger, der udelukkende omhandler mandlige kunstnere.

Peter Holst Henckel (DK, 1966) har talrige udstillinger i Danmark og udlandet bag sig og han er repræsenteret på en lang række museer og offentlige og private samlinger i ind og udland. Samtidig har Peter Holst Henckel over en årrække arbejdet i krydsfeltet mellem kunst og arkitektur, og blandt hans seneste udsmykninger er Fyns HF i Odense, Rødkilde Skole i København, Det nye Skuespilhus i Kbh, Rambølls Hovedkvarter i Ørestaden og KUA.

Hans Alf Gallery. Jørgen Haugen Sørensen + Natasha Kissel

Jørgen Haugen Sørensen. Trængsel ved Dumhedens Port

DA CORONAVIRUSSEN skyllede ind over landet tilbage i det tidlige forår, var Jørgen Haugen Sørensens "Trængsel ved Dumhedens Port" det første egentlige krigsoffer hos Hans Alf Gallery. Udstillingen, der skulle være åbnet d 17. april, druknede i nedlukning og forsamlingsforbud, og allerede i midten af marts blev vi via en tvivlsom telefonforbindelse til Italien enige om at udskyde.

Det sidste halve år har Jørgen Haugen Sørensen tilbragt isoleret i sit hjem i Apuaner-bjergene kun afbrudt af korte ekskursioner ud i en lille skov på tværs af den smalle bjergvej, der løber forbi hans hus. Eller foran computeren. Han har arbejdet videre, ufortrødent og med samme næsten gale ildhu som altid, og den udstilling, vi skulle have præsenteret tilbage i april, er umærkeligt blevet en anden. Selvfølgelig er den det: Alting er forandret. En verden har været indskrænket, men er samtidig blevet åbnet uendeligt. Vores fælles skæbne som art på denne jord har sjældent syntes mere håndgribelig.

"Trængsel ved Dumhedens Port" er en masterclass i såvel formgivning som kunstnerisk præcision. Jørgen Haugen Sørensen har alle dage været en virtuos udi lerets lunefulde føjelighed, men det er nu alligevel som om, den evigt polemiske billedhugger i løbet af det sidste par år har formået at hvæsse ragekniven til en nærmest utænkelig skarphed. Hvad end det er bronzeskulpturerne i deres imponerede tyngde, de fjerlette relieffer i hvidglaseret keramik eller de balstyriske tegninger, nedfældet med blækkets tilgivelsesløse flod, så er energien og gennemslagskraften uforandret: "Det er det her, det drejer sig om; dette er budskabet. Se det! Mærk det! Forstå det!"

Udstillingens titel peger givetvis tilbage mod tidligere værker, men "Trængsel ved Dumhedens Port" er på ingen måde repetition. Faktisk er Haugen Sørensen med sin nye værkkreds mere aktuel end nogensinde før. Det er livets ondskab, øjeblikkets fortvivlelse og altings uundgåelige ophør. Det er måske ikke særlig muntert, men det er hudløst ærligt. Samtidig synes udstillingen også at præsentere os for et grundlæggende dilemma: Hvad vil vi helst mødes med, når vi har kniven for struben, og alting styrter i grus omkring os? Floromvunden beroligelse eller nådesløs sandhed?

Personligt vælger Jørgen Haugen Sørensen det sidste. Altid.

Natasha Kissell. Through Hardships to the Stars - 17.10.2020

På mange måder er "Through Hardships to the Stars" antonymet til Jørgen Haugen Sørensens "Crowds at the Gate of Dupidity", som kan ses i hovedgalleriet. Natasha Kissells værker blev skabt under de samme dystre omstændigheder som Haugen, og situationen i Storbritannien har været lige så dystre som i Italien.

3 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 – Holbergsgade Galleri SPECTA, Hans Alf Gallery 2 udstillinger

Men hvor Haugen søger mening og indsigt i en direkte konfrontation med tingenes barske virkelighed, søger Kissell tilflugt i sin familie, naturen, det engelske landskab og nattehimlen.

"Through Hardships to the Stars" er en poetisk udflugt i den sydafrikanske maleres private drømmeverden. Kendte landskaber er foret med eksotiske bjergkæder, blomster skyder op og sprænger ud af billedplanet, og perspektivet er forvrænget nogensinde så let, hvilket får malerierne til at virke næsten surrealistiske. Som altid indarbejder Kissell ikoniske arkitektoniske stykker i sine værker, men denne gang er der sket noget med husene: Pludselig stråler et varmt lys fra hvert vindue, dør og revne, og selvom det er meningen, at vi skal stå midt i natur, verden åben for os, får du også en fornemmelse af, at der i alle disse huse er skjulte verdener, vi aldrig kan få adgang til. Af denne grund indeholder kunstværkerne i sig selv en ejendommelig indre spænding, der er eksemplarisk for Kissells forfatterskab.

En anden klar tendens i Natasha Kissells nylige værker er fremkomsten af små figurer i landskabet. Dette er kunstnerens egen familie, hendes børn, som hun rejste det engelske landskab tyndt med under Covid-19-lockdowns i et forsøg på at undslippe de store byers postapokalyptiske scener. I denne forstand fungerer malerierne som et dobbelt vidnesbyrd om malernes flugt fra pandemien: De er et udtryk for Kissells længsel efter en sorgløs idealverden, og på samme tid - i en mere konkret forstand - er de skildringer af en meget ægte flugt ud i det fri. Den underliggende besked er umiskendelig: Verden er stadig derude, naturen vedvarer. Og er det trods alt ikke ret trøstende?

Saatchis maler-guldfugl lander i Kødbyen

Natasha Kissell er hypet på den internationale scene for samtidskunst. NATASHA KISSELL - Født 1978 i Sydafrika. Uddannet fra Byam Shaw School of Art og Royal Academy Schools i London.

Blev kendt, da hun solgte sin afgangsudstilling til den verdensberømte kunstsamler og gallerist Charles Saatchi. Har udstillet på gallerier i både London og New York og vundet flere priser.

Natasha Kissell havde godt hørt folk hviske om det i krogene.

Men at den berømte og indflydelsesrige kunstsamler Charles Saatchi skulle have lusket rundt mellem billederne på hendes afgangsudstilling på kunstakademiet i London, var simpelthen ikke til at tro for den dengang kun 24-årige maler. Så hun slog det hurtigt hen.

Småfuld 'golden girl': Hun vidste lige så vel som de andre nyuddannede kunstnere i slænget, at der formentlig kom til at gå mange år, før hun ville slå igennem på den britiske kunstscene. Og det var faktisk det, hun netop sad og talte med sine venner om over et par flasker vin efter deres afgangsudstilling, da hendes telefon pludselig ringede. »Jeg var lidt småfuld, så jeg troede først, at nogen lavede sjov med mig, da stemmen præsenterede sig som Charles Saatchis assistent. Og sagde, at han gerne ville købe de største malerier på min udstilling«, fortæller Natasha Kissell.

Siden er hun blevet kendt som Saatchis 'golden girl', hypet på den internationale scene for samtidskunst og har solgt sine farverige landskabsmalerier til kunder som Disney og Deutsche Bank. Og de britiske anmeldere har fremhævet hendes »fremragende teknik« og »magiske blanding af idyl og virkelighed«.

Selv tager hun det mere afslappet: »At blive købt af Saatchi var en god måde at blive introduceret til kunstverdenen på. Men hvis ikke det var sket, var der nok sket noget andet rart«.

Natasha Kissells vej ind i kunstverdenen startede med noget nær en forelskelse. I duften af det sæt oliemaling hun fik i julegave som 11-årig. »Jeg kan stadig huske den karakteristiske lugt af terpentiner. Det var helt fantastisk«, fortæller den 31-årige kunstner, der efterhånden begyndte at male mange timer hver eneste dag.

3 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 – Holbergsgade Galleri SPECTA, Hans Alf Gallery 2 udstillinger

I sine teenageår interesserede hun sig næsten kun for at male portrætter. Men hun blev altid frustreret, når hun skulle til at male baggrunden i sine billeder. I langt de fleste tilfælde endte de bare som en ubestemmelig ensfarvet masse. »Så opfordrede en af mine lærere mig til kun at fokusere på baggrunden i et stykke tid, og pludselig opdagede jeg, at landskaber faktisk er det, jeg allerbedst kan lide at male«.

Tilbage til barndommen: Inspirationen til hendes farverige og karakteristiske landskabsmalerier kommer fra de åbne vidder i Sydafrika, hvor Natasha Kissell boede, til hun var otte år. »Jeg savnede den storslåede natur. Den var der ikke meget af i den stille og grå forstad til London, hvor vi boede i mine teenageår«, fortæller hun.

»Jeg tror, min store kærlighed til landskaberne kommer af mit ønske om at genskabe de ting, jeg kan huske fra min barndom«. Langt de fleste af Kissells landskaber er frodige sammensurrier af alskens vegetation, tit med en moderne bygning og farverige vilde dyr i forgrunden. Men hun maler aldrig mennesker, og det er helt bevidst, fortæller hun. »Nogle gange maler jeg møbler eller andet, der antyder, at der må være mennesker i nærheden. Men det, jeg forsøger at give beskueren, er et vindue ind til en anden verden. Hvor man kan forsvinde ind i fantasien. Det er man ikke tilbøjelig til i samme grad, hvis der er mennesker med i billedet. Så vil man blot se et billede af en person«.

Antydningens kunst: Netop muligheden for at forsvinde ind i fantasiens surrealistiske afkroge er omdrejningspunktet for Natasha Kissells første soloudstilling på dansk jord, 'What lies Beneath'. »Jeg prøver at gå på opdagelse i underbevidstheden ved at antyde ting i mine billeder, man kun kan fornemme, men ikke se«, fortæller hun. »Eller ved at male genkendelige ting som for eksempel møbler, der flyver gennem luften på en surrealistisk måde, så du kan se det sædvanlige i en usædvanlig kontekst. På den måde bliver beskueren nødt til at se tingene med friske øjne«.

Ifølge Natasha Kissell selv står hendes værker i skarp kontrast til tendensen i meget af den moderne kunst, der efter hendes mening er blevet alt for kynisk. »Jeg synes, ligesom romantikerne gjorde det, at verden er fuld af anledning til forundring. Og det at kunne gå på opdagelse i et værk og at få nye, overraskende oplevelser er værdifuldt for mennesker«.

Den sjette sans: Natasha Kissell har sit atelier på tredjesalen i et byhus i Brighton syd for London sammen med sin mand, kunstneren Peter Harrap. De to mødte hinanden på kunstakademiet, hvor de begge er uddannet inden for billedkunst, og de har de seneste år udstillet deres værker sammen flere gange.

»Vi er begge meget passionerede omkring det, vi laver, og vi har ofte vidt forskellige ideer om, hvordan det skal være«, fortæller hun. »Han er den første til at sige, hvis noget i mine malerier ikke ser rigtigt ud. I første omgang bliver jeg altid sur og tvær og kan slet ikke se det. Men jeg indser for det meste, at han har ret, og så ender resultatet med at blive endnu bedre«. For 15 måneder siden fødte hun sit første barn, datteren Lux Bella. På trods af familieførøgelsen maler hun stadig hver dag, selv om timerne ved lærredet er blevet markant færre. »Jeg savner at kunne male hele natten og næste dag med, hvis jeg får en god idé. Til gengæld kan jeg mærke, at jeg arbejder langt mere fokuseret og koncentreret, når jeg endelig har tiden«, siger hun.

I en anden retning

Men Natasha Kissells metode er den samme, som den altid har været. Hun starter med en idé og lader den så udvikle sig frit, ofte i en helt anden retning, end den startede. Som i 'Valley of Beating Wings', der er et af de værker, hun udstiller i København. Egentlig var det meningen, at det skulle forestille et bart, roligt landskab, men pludselig havde hun malet næsten 30 forskellige fugle hen over de grønne vidder.

3 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 – Holbergsgade Galleri SPECTA, Hans Alf Gallery 2 udstillinger

»Det er, som om jeg har en samtale med mig selv, der udvikler sig, mens jeg maler. Som om jeg har en sjette sans, der fortæller mig nye ting hele tiden. Og det er sådan, det skal være, for det ville være dybt kedeligt, hvis jeg bare stod og malede efter en bestemt skabelon. Nu er jeg på en lille rejse hver dag«.